

Τζιαμίχα Εύα

Λευκή σελίδα

Λευκή σελίδα, λευκό σεντόνι, λευκό τοπίο, λευκές αναμνήσεις
Ήρθατε και κάτσατε πάλι εδώ δίπλα μου και δεν μ' αφήνετε
Δεν μ' αφήνετε να πιω το λευκό, ξερό, μετανιωμένο κρασί μου
Να πιω με το ποτήρι την πονεμένη μουσική μου
Να σιγοτραγουδήσω το τραγούδι που σαν πέλαγο ορθώνεται
Μπροστά μου, σαν άγαλμα ηλιόπληχτο και εξουθενωμένο
Κουρασμένο, ντροπιασμένο από την όψη του
Από το άλλοτε απαράμιλλο και ζηλευτό παρελθόν του
Σαν να θέλει να βγει, να δραπετεύσει από το μαρμαρένιο περιτύλιγμά του
η σκλαβωμένη, αγέρωχη ψυχή αυτού του ήρωα, αυτού του ημίθεου
Αυτού του άλλοτε σεμνού και ταπεινού ανθρώπου
Που η δόξα και η ανεπιθύμητη δοξασία του, τον έκανε πέτρα
εκτεθειμένη σε εχθρούς, σε φίλους και σε άλλες λησμονημένες μελαγχολικές πέτρες
έτσι και εσύ τραγούδι μου λευκό, άχρωμο, παραπονιάρικο και γενναίο μου τραγουδάκι
Έρχεσαι, υψώνεσαι μπροστά μου, με μνήμες, σκοτάδια, γιατί, λόγια και ανέμους
Και μετά γκρεμίζεσαι, πεθαίνεις και ανασταίνεσαι μαζί με τα αγκάθια
Που σε αγγίζουν και σε πληγώνουν
Και το ξέρεις, άλλωστε για αυτό τρέμεις σαν τα νερά της θάλασσας
Όταν αιφνίδια την ταραζει ένα πετραδάκι
Το ξέρεις ότι αυτές οι πληγές δεν θα επουλωθούν ποτέ
Το ξέρεις και μένεις εκεί φοβισμένο, σκορπισμένο, απαρηγόρητο.